

23. Nestor polskiej dyplomacji

W wyjątkowy sposób wojna wpłynęła na życie ambasadora RP przy Stolicy Apostolskiej, Kazimierza Papée. Doktor praw Uniwersytetu Jagiellońskiego, pełnił w okresie dwudziestolecia międzywojennego swą dyplomatyczną misję w Hadze, Berlinie, Kopenhadze, Ankarze i Tallinie. W 1929 roku został konsulem generalnym w Królewcu, w 1932 – Komisarzem Generalnym RP w Wolnym Mieście Gdańsku, a w 1936 – posłem RP w Czechosłowacji. Na dwa miesiące przed atakiem Niemiec na Polskę rozpoczął misję ambasadora RP przy Watykanie. Po wybuchu wojny wielokrotnie, choć nieskutecznie, zabiegał u papieża Piusa XII o jednoznaczne wyrażenie solidarności z narodem polskim. Informował także watykański Sekretariat Stanu o dramatycznej sytuacji ludności żydowskiej na terenach okupowanej Polski.

Kazimierz Papée pełnił misję ambasadora RP także po zakończeniu wojny, ponieważ Stolica Apostolska nie uznała nowych władz Polski i nadal utrzymywała stosunki dyplomatyczne z rządem RP w Londynie. Do roku 1958 piastował stanowisko ambasadora i dziekana korpusu dyplomatycznego przy Watykanie, a po śmierci Piusa XII aż do 1976 roku pełnił funkcję Administratora Spraw Ambasady RP przy Stolicy Apostolskiej. Zmarł w 1979 roku. Był najdłużej urzędującym reprezentantem dyplomatycznym rządu RP na uchodźstwie.

Wizyta dowództwa Armii Polskiej w Watykanie, 20 czerwca 1944 roku; w pierwszym rzędzie w środku, w mundurze, gen. Władysław Anders, obok niego po lewej gen. Michał Karaszewicz-Tokarzewski i biskup polowy Józef Gawlina, po prawej w mundurze dyplomatycznym amb. Kazimierz Papée.